

Serginin
Çağırısı

MATTHEW QUICK

Çeviren
Seda Yuvarlak

ÖĞRETMENLERİM VE ÖĞRENCİLERİM İÇİN

*“(Çocuklar) onlara ne öğretmeye çalıştığımızı hatırlamazlar.
Ne olduğunuzu hatırlarlar.”*

—JIM HENSON, *It’s Not Easy Being Green*

*“Biz oymuş gibi yaptığımız şeyiz. Bu nedenle de
neymiş gibi yaptığımızı dikkat etmeliyiz.”*

—KURT VONNEGUT JR., *Gece Ana*

Portia Kane, İnsan Irkı Resmî Üyesi! Bu kart seni çirkinliğe ve güzelliğe, kalp kırıklarına ve neşeye –varoluşun o büyük iniş çıkışlarına– ve arada kalan her şeye bağlamaktadır. Aynı zamanda sana çabalama, ulaşma, hayal kurma ve (derinlerde bir yerde) olman gerektiğini bildiğin kişi olma hakkı vermeyi garanti eder. Bu yüzden cüretkâr seçimler yap, sıkı çalış, ânın tadını çıkar ve unutma – tam olarak olmayı seçtiğin kişi olacaksın.

BİRİNCİ KISIM
PORTIA KANE

1. BÖLÜM

Kendi yatak odamdaki dolapların birinin içinde diz çökmüş –beyaz sunta kapaklarının arasından E.T. gibi etrafı gözetleyerek– beklerken şu idrak, gözüme gelen bir çim dartından çok daha sert bir şekilde kafama dank etti: Ben rezil bir kadınum.

Gloria Steinem olsa bana Tom Amca'nın feminist karşılığı neyse o şekilde seslenirdi.

Jemima Teyze olabilir mi?

Bu neden kulağa aşırı ırkçı bir ifadeymiş gibi geliyor? Bir tür karma metafor olduğu kesin. Ama ırkçı bir söylem mi?

O kadar depresif ve kızgındım ki bırakın acımasız bir feminist olma durumu için politik açıdan doğru bir metafor bulmayı, neden ırkçı olabileceğini bile kavrayamıyordum.

Bir keresinde Gloria Steinem'ın işin cinsiyetçiliğini açığa çıkarma amacıyla bir Playboy Tavşanı olarak çalıştığını okumuştum. Amacı ne olursa olsun, erkeklerin onu bir seks objesi gibi görmelerine izin verip gerçek bir Playboy Tavşanı olmuştu.

Gloria muhtemelen, gizlice de olsa, bundan zevk bile almıştır.

Demem o ki, siyaseti bir yana bırakalım, dürüst olursak, hepimiz derinlerde bir yerde arzulanmayı –hatta birilerinin bize şehvet duymasını– isteriz.

Ve belki de Gloria Steinem bütün bir cinsiyetin sözcüsü olarak ortaya çıkmadan önce erkeklerin ona arzuyla bakmalarına ve kıcını çimdiklemelerine izin verdiyse, yani o zaman, bu belki, sadece belki, benim de kendi dolabımda –kelimenin tam anlamıyla– saklanıyor olmamın ötesine geçebileceğim ve yeniden genç ve zeki kızların hayranlık duyacakları, hatta belki de imrenecekleri saygıdeğer bir kadın olabileceğim anlamına geliyordur.

Eski bir deyiş vardı, neydi o?

Gerçek, seni özgür kılar.

Ama önce tepeni attırır.

Bunu Gloria Steinem söylemişti, bundan adım gibi eminim.

Okuldayken –her ne kadar sınanmamış olsam da– iyi bir feminist olduğum o zamanlarda, Cinsiyet ve Gurur dersimde Bayan Steinem hakkında her şeyi okuduğumu hatırlıyorum.

Okul ücreti, kalacak yer ve yiyecek içecek masraflarını karşılamak için yeteri kadar burs ve finansal yardım alan bir birinci sınıf öğrencisiyseniz, feminist olmak çok kolaydır. Önüne tertemiz bir sayfa açmış bir kadın. Tavizler yaşla birlikte gelir.

Çok ama çok uzun zaman önce otuz dört beden olduğum zamanki gibi yeniden zekice ve yüreklendirici sözler ettiğimde bir gün birileri de benden alıntı yapacak.

Dolabın içinde, “Çok doğru, Portia Kane,” dedim kendi kendime, Louis Vuitton stilettonun topuğu popomun sol yanağına batarken. Tıpkı şehvetle dolup taşan bedenini cezalandıran bir Ortaçağ rahibi gibi, on santimlik incecik topukların üzerine almış bir kiloluk vücut ağırlığımı verdim – ki nispeten uzun boylu sayılacak kırk yaşında bir kadın için bu o kadar da kötü değildi. “Şu anda tepenin atması lazım! Çünkü gerçekleri görmek üzeresin. Ah!”

Lois Vuitton’un topuklarındaki baskıyı azalttım.

O kadar da sert biri değilim.

Ama değişebilirim.

Her zaman istediğim o kadın olabilirim.

Bir şekilde.

Şu an, bırak bana hayranlık duymayı, günümüzün en berbat liselerindeki en sürtük genç kızların Burger King’de bir menüden –soğan halkaları, bir Whopper ve eğer iyi birer tartışmacı larsa belki de bir çikolatalı süttten– daha azı için bile her şeylerini veren o kızların, o Burger King kaşarlarının bile benim şu anki durumuma sempati duyacaklarını hiç sanmıyorum.

Muhtemelen alkol kullandığımı da açıklamalıyım.

Oldukça fazla.

Hennesy Paradis Imperial.

2000 dolardan pahalı bir şişe.

Ken bu şişeyi özel bir durum için saklıyordu – belki sonunda tek vuruşta topu deliğe sokmak gibi.

Bu onun, “hayatı boyunca hayalini kurduğu şey.” Tek bir sopa hamlesiyle topu bir deliğe sokmak. Ne tutku ama! Ken tam bir mağara adamıdır. Golf sopalarını, bez havluya sardığı yumruğuyla saatlerce cilalama şekli mastürbasyondan hiç de farklı değildi.

Bu gece de *benim* özel durumumdu.

Yaşamak üzere olan şey tam bir tek vuruşta topu deliğe sokma olayı, size söylemiş olayım.

Akşamın erken saatlerinde, kendim için ellilik bir bardağa Ken’in buzlu Hen’im dediği şeyden doldurdum. Geri kalanını da Ken’in bir valiz büyüklüğündeki, içi yasadışı Küba purolarıyla dolu olan –ki bu, yanık tenli, güvenilmez iş ortakları sayesinde on yıldan fazla bir zamanda elde ettiği ve binlerce dolar değerinde olan güzelce yıllandırılmış bir koleksiyon olur– “aile yadigârı” puro kutusuna döktüm. Sonra puro kutusunun kapağını açık bıraktım. İronik bir şekilde, kendini dindar bir Katolik olarak ilan eden kocama göre bu, “papaya tecavüz etmekten daha beter” bir şeydir. Şu anda kendinize, Bir pornocu nasıl dindar bir Katolik olabilir ki? diye soruyor olabilirsiniz. Hadi ama, gerçekçi olalım. Tanıdığınız tüm dindar insanlar düzenli olarak, inandıkları dine ters düşen *bir şey* yaparlar. Bu bariz bir gerçektir.

Pekâlâ, birkaç kez puroların üstüne de tükürdüm ancak işemekten kaçındım ki asıl planım buydu.

Aynı zamanda aile yadigârı puro kutusunun tamamen kuruturamaz hâle geldiğinden emin olmak için biraz da mantar parçacıklı *ragu* sosu ekledim.

Ah, Ken’in doğru zamana kadar, uygun sıcaklık ve nemde “çubuklarını” yıllandırdığı vakit puroların üzerinde beliren o güzel, küçük, beyaz noktacıklar hakkında konuşmasını dinlemekten o kadar nefret ediyorum ki.

“Purunun ateşi noktalara geldiğinde nasıl parladıklarına bak-

sana, bebeğim,” derdi, dumanı tüten bu iğrenç kanser kütüğünü burnunun önünde tutup sanki Hope Elması’yım gibi kendinden geçmiş bir şekilde gözlerini kısarak çubuğuna bakarken. “Küçücük, minicik kuyruklu yıldızlar,” diye eklerdi çocuksu bir merakla gülümseyerek ve ben de tıpkı dudakları boyalı bir aptal, yaşlanmış bir Barbie bebek kadar güzel hâlimle, dokuz yıldır ona gülümseyerek karşılık verirdim.

Ah, vitrin güzeli ben.

Puro içerken bana her zaman sanki ağzında bir sik varmış gibi görünürdü.

Tamam, ne düşündüğünüzü biliyorum. Kadınlar *sik* gibi sözcükler kullanmamalılar, değil mi? Saçmalığın daniskası! Çünkü ben bir yetişkinim ve burası da kilise değil, ayrıca Ken de purolarını gerçekten şehvetle emerdi.

Ken ne zaman kendi hemcinslerine sarılsa, iltifatta bulunsa veya kibarlık ya da alaka göstermeye benzer bir şeyler söylese, “Homo değilim,” demekten hoşlanırdı. Çünkü kendisi utanmaz bir homofobiktir.

Ben bu lanet yere ve zamana nasıl geldim?

Nasıl bir karikatür karakteriyle evlenebildim?

Peki, ben nasıl çocukken büyüdüğüm evi kümes hayvanlarının bile girmeyi reddedeceği çamurdan bir kulübe gibi gösteren mermer döşeli yerler, yüksek tavanlar, katedral kemerli geçitler, palmiye ağaçları, kristal avizeler, olimpik yüzme havuzu, el oyması mobilyalar, yüksek kalitede paslanmaz çelik teçhizatla donatılmış tropik bir sarayda yaşayıp parayla baştan çıkarılmıştım?

Ve yine de...

Dolabın içinde kendi kendime, “*E.T. eve telefon,*” dedim ve Ken’in, siyahileri kastederek, “Biraderlerin tercih ettiği içki,” diye adlandırdığı Hen’den höpürtülü bir yudum daha aldım.

Kesinlikle ırkçı.

Keşke biraz Reese’s Pieces şekerlemelerinden olsaydı.

Burada, dolabın içinde, tırnağımı sanki Hennessy’im kadar turuncu bir şekilde parlıyormuş gibi davranarak, dolabın kapı-

sından içeri çizgi çizgi süzülen yatak odasının ışığına doğru tutup E.T.'nin o tuhaf işaretparmağı hareketini bile yaptım.

Tıpkı filmdeki uzaylı yaratığın Elliott adındaki küçük çocukla her konuşmasında söylediği gibi, "E...li...it," dedim.

Ön kapının açıldığını ve alarmın biplediğini duydum.

Bedenimdeki tüm kaslar gerildi.

Ken doğum günlerimizin karışımı olan şifreyi tuşlarken kızın gülüşünü duydum.

Benim doğum ayım, onun da doğum yılı.

Kızın sesi çocuksuydu ve bana Şirine'yi çağırıyordu; belki de Ken'e, "Baba," dediği için öyle gelmiş de olabilir.

Ken'e cidden öyle dedi. *Baba*. Sanki Ernest Hemingway'miş gibi.

"Alarm devre dışı," dedi robot güvenlik sistemi.

"Kızgın ve isterik eş de dolapta," diye fısıldadım. "Dikkat."

Size henüz söylemediğim şey ise elimde Ken'in sevgili Colt .45'ini tutuyor olduğumdu.

İddia ettiğine göre hızla giden bir kamyonu, motoruna bu silahla tek bir el ateş ederek durdurabilirmişsin, bu yüzden de birazdan meydana gelecek bu seks kaçamağını kısa kesebileceğimden oldukça emindim.

İkisini de öldüreceğime kendimi ikna etmiş durumdaydım.

Bir düşünsenize.

Kafaları ıslak pinyatalar gibi patlıyor.

Ken kızı avuçluyor olmalıydı çünkü şu anda merdivenlerden yukarıya, bana doğru gelirlerken kıkırdıyordu kız.

"Bu karın mı, Baba?" dediğini duydum ve merdivenlerin tepesindeki portremizi işaret ettiğini hayal ettim. Ken'in üstünde gri, ince çizgili Armani takım elbisesi vardı. Ben de siyah, en güzel Carolina Herrera kokteyl elbisemleydim. İkimiz de bir şekilde *Amerikan Gotik*'in Tony Montana'dan esinlenmiş bir versiyonu gibi görünüyorduk. Kız, Baba'nın evli olduğundan o kadar da endişeliymiş gibi durmuyordu.

"Öldü," dedi Ken. "Kadın kanserinden."

Sonuçta Ken pragmatik bir adamdır – yaratıcı olmasa da etkilidir.

Ve bir an ona gerçekten inanarak kendimi ölü gibi *hissetmeye* başladım.

Olmayan.

Çoktan gitmiş.

Hiç.

Görünüşe göre Baba olayı dışında tek heceli kelimeler kullanmayı tercih eden kız, “Acı,” diye şakıdı. “Onu seviyor muydun?”

“Keyfimizi kaçırarak şeylerden bahsetmeyelim,” dedi Ken ve kız tekrar çığlıklar atıp gülmeye devam etti.

“Çok güçlüsün!” dedi kız ve Ken’in bana doğru gelirken kızı kucağında taşıdığını gözümde canlandırduğumda midemdekiler biraz ağızma geldi.

Eşikler.

Ken beni asla filmlerindeki hiçbir “aktris” ile aldatmadığı hakkında sık sık böbürlenip dururdu, sanki bu –eğer gerçekten öyleyse– büyük bir başarıymış gibi. Çalışanlarına her zaman, “Bindiğin dalı kesme,” derdi ki bu da filmini çekip sattığımız kızları becermeyin demek oluyordu – fakat öyle görünüyor ki dünyadaki diğer bütün kadınları becermekte bir sakınca yoktu. Ken’in güttüğü ahlak anlayışı böyle bir şeydi işte. Benim Katolik kocam.

Kızın rol yapan bir fahişe olup olmadığını merak ediyordum çünkü söyledikleri kulağa gerçek olamayacak kadar aptalca geliyordu.

Kızın bir fahişe olma ihtimalinin bir şekilde duraksamama neden olması ve onu yüzünün orta yerinden vurmamı zorlaştırması gülünçtü, belki de Ken’in ona yapması için para verdiği şeyi, başka bir deyişle sadece işini yapan bir fahişe olduğundan. Fakat Ken’i öldürürsem, onu da öldürmek zorundaydım çünkü arkamda bir görgü tanığı bırakmak istemezdim ve hafif bir ceza almamın tek yolu yargıcın, cinayetlerin bir tutku cinayeti

olduğuna inanan bir kadın olmasından geçiyordu. Tutkusunun kurbanı olan ve elinde kocaman bir silah tutan hiçbir kadın kocasını beceren bir kızı vurmaktan kendini alamazdı.

Kendimi bir Quentin Tarantino karakteri gibi ateş ederek odaya dalmaya hazırlayıp iki elimi de Colt .45'in üstüne koydum.

İçimdeki Gloria Steinem ve Angela Davis'imi, hatta Lynda Carter'ımı çağırmaya çalıştım.

Tepen atsin!

Kontrolü eline al!

Gerçek bir feminist ol!

Dolap kapağının parmaklıkları ardından Ken'in son macesasının, tabii ki, incecik, sarışın ve belki de yirmi yaşından bile büyük olmadığını gördüm.

Kırk beş kilodan fazlaysa seve seve kendi elimi yerdim.

Bir sıfır beden.

Muhtemelen yasal olarak içki bile içemeyen bir üniversite öğrencisi.

Bir çocuk.

Ken kırk altı yaşındaydı ama daha genç gösteriyordu.

Biraz da baba bıyığı ve göğüs kıllarıyla aniden sahneye çıkan Tom Selleck'in 1983 dolaylarındaki hâli gibiydi.

Kravatı ve ceketi yerdeydi.

Kız, Ken'in gömleğinin düğmelerini açıyordu.

Onun da elbisesi başının üstünde kadar çekilmişti.

Pembe sütyeni ve pamuklu iç çamaşırıyla olduğundan daha da küçük gösteriyordu.

Şimdi bir anlamda dans ediyorlardı; birbirlerinin gözlerinin içine bakarak kalçalarını sanki "Satirway to Heaven"ın yavaş bölümündeymişler de hızlı kısmın gelmesini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi sallıyorlardı.

(Ah, ortaokul dansları, hatıran böyle bir zamanda bile peşimi bırakmıyor.)

Kız sanki akide şekerinden yapılmış gibi altdudağını yalıyordu.

Ken hamle yapana kadar bekle dedim kendi kendime, böylelikle elimde inkâr edilemez bir kanıt olacaktı. Ken o kısa ve küçük penisini kıza saplar saptamaz, kutudaki-göz-ardı-edilen-eş gibi bizzat kendisine ait olan silahla dolaptan çıkıverecektim.

Yatağa atlamaları uzun sürmedi. Örtünün –benim Calvin Klein Acacia kuş tüyü yorganımın– altında olmasına rağmen zina yaptığını anlayabiliyordum çünkü boşalmasına ramak kala çıkardığı o küçük, rahatsız edici, boğazımda-bir-böcek-var öksürük sesini çıkarıyordu.

Bütün iş sadece doksan saniye sürdü.

Hâlâ dolaptan çıkmamıştım, onun yerine sadece inip kalkan mavi yorganı ve Ken’in sadakatsizliğinin dinmek üzere olan son vuruşlarını izledim –örtülerin altındaki poposu her saniye spastik bir şekilde yüzeye çıkan susuz kalmış bir balınaya benziyordu– ve benim tek düşünebildiğim, kızın *Game of Thrones*’taki Khaleesi karakterini canlandıran, son zamanların gözdesi şu aktrise ne kadar çok benzediği idi.

Sanırım o diziyi bir daha izleyemeyeceğim.

Ken orgazm oldu ve birkaç kez daha öksürdü. Khaleesi’nin orgazma ulaştığını sanmıyorum ve Ken artık nefes nefese kalmış bir şekilde sırtüstü uzandığına göre ulaşamayacaktı da.

Bir yerlerde, Gloria Steinem dehşete kapılmış bir hâlde başını sallıyordu. Angela Davis kadınlık kartımı iptal etmişti. Lynda Cater ise beni Wonder Woman kementiyle asmadan önce bütün kelepçe bileziklerimle yıldız desenli mavi külotlarıma el koymak istiyordu.

Yarım saat önce, hayatımı hapishanede geçirmeye tamamen hazırlamıştım.

Hatta gözüme kahramanca bir hareketmiş gibi görünmüştü.

Ama madem gerçekten Ken’i öldürecektin, o zaman neden aile yadigarını ve purolarını mahvettin?

Ah, zeki okuyucu, sen beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorsun.

Şimdi hepsi bir eşek şakasıymış gibi geliyordu.

Şimdiye kadar edindiğim deneyimlerin hiçbir değeri ve ehemmiyeti yoktu.

Gülmeye başladım ve kendimi durduramıyordum.

Hayatımın komikliği karşısında güçsüz kalmıştım.

Aklıma Miami’de Ken’le ilk karşılaşmamız geldi. Üstümde kırmızı bir yazlık elbisem, Coppertone bronzluğum ve çakma Ray-Ban Wayfarer güneş gözlüklerimle, garsonluk yapan bir arkadaşımınla birlikte bir Küba restoranının verandasında oturmuş, solmakta olan ancak hâlâ geçerliliğini yitirmemiş gençliğimin kazanılmamış keyfini sürüyordum. En leziz siyah fasulye sosu ve fritözden yeni çıkmış *plantain*lerimizi* yiyorduk –baskı altında hatırladığım akıl almaz detaylar– ve tam o sırada Ken bize doğru geldi ve Carissa’nın sandalyesine 500 dolar teklif etti.

“Benimle yer değiştirir misiniz?” dedi.

Ken paraları masanın üstüne saçana kadar Carissa ve ben kahkahalara boğulduk – Ken’in Kolombiyalı bir uyuşturucu kralı gibi ceketinin iç cebinden çıkardığı paralar gıcır gıcır, hiç kıvrılmamıştı.

Üstünde beyaz bir takım elbise ve elinde de fildişi tutma yeri olan saçma sapan bir baston vardı ki bu, benim için ilk ipucu olmalıydı.

Hadi ama, *baston* mu? Hem de 2002 yılında?

Ama dizlerinin bağına çözecek kadar yakışıklıydı.

İşini de böyle görüyordu.

Samimi bakışlar.

Özgüven.

Para.

Modayı siktir-et anlayışıyla, yaşlı bir çiftlik sahibine yetecek kadar aşırı süslü ve yetkin bir havası vardı.

Masanın altından Carissa’yı tekmelememden sonra, Carissa beş yüz dolarlık bahşişi kapıp ve hatta onlara hafifçe de dokunup beni bir hafta için yer ayırtığımız küçük, hamamböceği is-

* Latin Amerika’da oldukça yaygın olan, muzgillerden ancak daha çok patates gibi tüketilen bir meyve. –çn

tilasına uğramış berbat otel odamızda beklediğini söyledi. Sonra Ken masama oturdu ve “Seninle evleneceğim,” dedi.

“Öyle mi yapacaksın?” diye cevap verdim, kaçınılmaz felakete timin farkında olmayarak.

Gururum da okşanmıştı.

On yıl sonra kendi dolabımda sarhoş bir hâldeyim, genç bir kızı becermesini izliyor ve katıla katıla gülüyorum. Çünkü bundan başka alternatif var mı ki?

Buna hayat derler.

Bunları okuyan genç kadınlar, dikkatli olun.

Her şey bir anda oluverir.

Bir gün tasasız bir şekilde ormanda özgürce gezinen bir aslan yavrusuyken birden bam! Arka ayağınız bir ayı kapanında kanyordur ve siz daha farkına bile varmadan pençeleriniz ve dişleriniz yerinden sökülür, sizi uyuşturucu bağımlısı yaparlar ve kendinizi pamuk şekerden yapış yapış olmuş çocuklar sizi işaret ederek sizinle eğlenirken eğitmeniniz –ki bu her zaman bir erkektir– tarafından kamçılanıp bir Rus sirkinde numaralar yaparken bulursunuz.

Tekrardan hatırlatayım, bir yandan da içiyordum.

Ken dolabın kapaklarını bir hışımla açarken, “Ne haltlar oluyor?” dedi. “Oha!” Elleri havada, gözleri ise az önce havası sönmüş, vıcık vıcık, morumsu ve bahçe küreğine benzeyen penisinin başına titrek bir şekilde doğrultulmuş olan o çok sevdiği Col’unun namlusunda, bir adım geri gitti.

Bir kazaya mahal vermeden önce, elimdeki aşırı ağır silahı dolabın bir köşesine fırlattım.

Bu adi herif için hapis yatmak mı?

Hiç sanmıyorum.

“Bu kadar küçük bir hedefi asla vuramazdım zaten, Ken,” dedim ve sarhoş hâlimle kıkırdadım.

Dekoratif Calvin Klein yastıklarından biriyle o kusursuz vanilyalı-dondurma-külâhı gibi memelerini kapatırken, “Göründüğü gibi değil,” dedi Khaleesi.

Gölmekten kendimi alamıyordum.

Ken, "Dolapta ne arıyorsun sen?" diye sordu. "Şeyini ziyarete gideceğini sanıyor... Dinle." Ellerini havada tutuyordu ve parmakları sonuna kadar açtı. "Açıklayabilirim. Gerçekten, açıklayabilirim. Bunun üstesinden gelebiliriz, Portia. Güven bana. Her şey yoluna girecek."

Gölünç!

"Neden böyle gülüyorsun," diye soruyor Ken. "İyi misin sen?"

Khaleesi, "Ben gitsem iyi olur," dedi.

"Hayır, hayır, hayır, tatlım. Kal. Lütfen. *Israr ediyorum*. Kocam seni henüz boşaltamadı bile," dedim. "Ben gidiyorum zaten. Kendini evindeymiş gibi hissedebilirsin. Ken'i istediğin kadar becerebilirsin. Tabii eğer çavuşunu tekrar kaldırılabirirse. Ama *spoiler* vereyim, az önce tecrübe ettiğinden daha iyi olmayacak."

Ayağa kalıp dolaptan çıkarken o kadar çok güldüm ki gözlerimden yaşlar boşandı.

Michael Kors el valizime iç çamaşırlarımı ve sutyenlerimi tıkkıştırmaya başladım.

Çıplak Ken sanki az önce ateşi bulmuşum gibi ağzı beş karış açık bir vaziyette beni izliyordu.

Başımı salladım.

Lanet olası mağara adamı.

Bu benim başıma nasıl geldi?

"Portia," dedi. "Portia, hadi ama. Nereye gidiyorsun?"

"*E.T. eve telefon*," dedim E.T. sesini taklit ederek ve öksürüp kusacak gibi olana kadar güldüm.

"Portia," dedi Ken, "Beni korkutuyorsun. İyi misin?"

Toparlanmayı bırakıp duygusuz gözlerle ona baktım. "Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım, Ken. Teşekkür ederim. Cidden. Bu kadar berbat biri olduğun için sana teşekkür ederim. Birazcık daha insan olsaydın kalabilirdim. Ama sen bütün hepsini benden aldın. Kahramanım benim. Teşekkür ederim. Sana milyonlarca kez teşekkür ederim."

Kıyafet odasından bir valiz almaya karar verdim ve içine birkaç hafta yetecek kadar giysi koydum.

Khaleesi, tatlılık abidesi, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Ve o an görüldüğünden daha aptal bir kız olduğunu fark ettim. Aslında ondan hoşlanmaya başlıyordum. Daha doğrusu muhtemelen ona acıyordum. Onu Ken'den kurtarıp yol göstericisi olmayı geçirdim aklımdan. Korkunç adamlara bağımlı olan bir kadın grubuna katılabilirdik.

ADEBG

Adsız Denyo Erkek Bağımlıları Grubu.

Affet onu evren çünkü bu güzel ama aptal kızın kimi becerdiğinden haberi yok.

"Hayır, olduğun yerde kal," dedim Khaleesi'ye. "Ben birazdan gitmiş olurum. Sen de burada kalıp Ken'in horlamasını dinleyip ardından seks sonrası sığına uyanabilirsin. Sifon çekme zahmetine girmez. Kapıyı bile kapatmakla uğraşmaz. Tam bir ulusal hazinedir kendisi, demedi deme."

"Portia," dedi Ken. "Bir dakika konuşamaz mıyız? Asıl sorun da bu ya. Artık hiç konuşmuyoruz bile!"

Tekrar güldüm ama bu sefer kıs kıs.

"Eğlenceliydi, Ken," dedim ve sanki on yıl süren oldukça yorucu bir tenis maçını sonlandırmışız gibi birden elimi uzattım.

"Portia, kabul et," dedi Ken, tamamen çıplak hâlde ve açık avuç içleriyle jestler yaparak. Küçük Khaleesi-kaplamalı çükü, grileşmiş kasık kıllarından oluşan kabuğunun içine kaçmış bir kaplumbağa kafası gibiydi. Genç kızlarla çıkmadan önce vücut kıllarını tıraşlayan biri olduğunu düşünürdünüz. "İşler bir süredir yolunda gitmiyor ve benim de ihtiyaçlarım var. Sen de, şey, ben sadece..."

"Bu doğru," dedim, tüm bunların benim suçum olduğunu söylemesine izin vermeden sözünü keserek. Onu daha fazla becermem gerektiğini. Değersiz olduğumu. Yıllar önce beklediği şeyin bu olmadığı. Yaşlanmaya cüret ettiğimi ve on sekiz yaşındaki bir kızın vücuduna ve seks arzusuna sahip olmadığını,

onun playboy yaşantısından daha elle tutulur ve daha anlamlı bir şeyler istediğimi, yirmi yıldan fazla süredir on sekiz yaşında olmamama rağmen utanmam gerektiğini ve tanıştığımız zaman gençlik yıllarımı çoktan geçmiş olduğumu. Elimi geri çektim. “Haklısın.”

“Maddi açıdan seni destekleyeceğim. Endişe etme. O kadar da kötü bir herif olmadığımı biliyorsun.”

“Ben fahişe değilim, Ken. Çok teşekkür ederim.”

“Yani bana kızgın değil misin? Hâlâ arkadaşız.”

Arkadaş.

İnanılmaz.

Onu genç bir kızı becerirken izledikten sonra, *beyefendinin* kırılan hislerine dikkat etmem gerekiyordu.

Örtüyü burnuna kadar çekmiş, altında saklanan Khaleesi'ye baktım. Koca gözlü bir lahana bebek merakıyla sanki bir dizi-deymişiz gibi bizi seyrediyordu.

Orta Yaşlı ve Acıması.

Erkeklerimizin İhaneti.

Portia Kane Yaşlanan Lanet Bir Aptal.

“Ben gerçekten mutluyum, Ken. Yıllar sonra ilk defa. Mutluyum. Beni aldattığın için sana lanet olsun. *Tekrar.* Ama sana da teşekkür ederim.” Khaleesi'ye el sallıyorum ve “Sana da teşekkürler ve lanet olsun,” dedim.

Başını sallıyor fakat afallamış görünüyor.

Aynı sesi çıkarıp işaretparmağımı Ken'in burnuna doğru işaret ederek, “*E.T. eve telefon,*” dedim bir kez daha.

Gözlerini kısarak bana baktı, başını yana doğru eğdi. “Beni gerçekten vurmayacaktın, değil mi bebeğim? Yaşadığımız onca şeyden sonra. Birlikte güzel zamanlar da geçirdik. Sen ve ben. Kalbimizin derinliklerinde birbirimizi her zaman seveceğiz. Kabul et. Haksız mıyım?”

Gerçekten de sorunun cevabını önemsemediğine inanıyordum – bir tür bağımlı, itaatkâr bir kız evlat gibi onu hâlâ sevdiğimi ve her zaman da seveceğimi düşünmek onun için önemliydi.

Sonsuza dek.

Duygusal pezevengim ve kalbimin sahibi olmak istiyor.

Onun hatırasını silmeye karar veriyorum, ne kadar sürerse sürsün.

Ken Humes'u imha et.

Sil onu.

On yıllık bağımlılığın üstesinden gel.

Daha iyisini hak ediyorum.

Tüm erkeklerin en alt seviyesinden başladığın zaman bu o kadar da zor olmasa gerekti.

"Hoşça kal, Ken." Açık avucumun kemiğiyle küçük, nemli penisine ve testislerine şaplak attım. "Çak bir beşlik."

İki büklüm oldu ve dizlerinin üstüne çökmeden önce bana lanet orospu diye seslendi.

Khaleesi'nin, sanki aniden bir jet skinin arkasında, kolları bir Amerikan futbolu oyuncusunun –çok satan bir deodorant markasının televizyondaki reklamlarında gördüğüm bir imaj- oyulmuş karın kaslarına dolanmış gibi, sahte bir keyifle cıyıkladığını duyduğumu sandım.

Bizim yaşadığımız dünya böyle.

Khaleesi yine rolünü yapıyordu.

Böyle kızlar geçekten varmış, diye düşündüm. Gerçekten varlar. Ken gibi adamlar bu aldatıcı görünüme asla doymazlar. Ve ben bu oyunu çok uzun zaman oynamıştım.

"Sikerim böyle hayatı," dedim. "Siktir git. Sen de siktir git, Ken Humes. Sikerim her şeyi!"

Ve sonra gittim.

2. BÖLÜM

ÖZEL ŞOFÖRÜM ALFONZO'YA, "Üniversiteyi asla bırakmamalıydım," dedim. Limuzinin arka koltuğundaydım. Doğrudan mini bir Riesling şişesini yudumluyordum. Standart siyah takımı ve sıkı kravatıyla, esmer tenli elleriyle sakin ve sabit bir şekilde direksiyonu tutuyor ve her zamanki gibi duygularını göstermeyen bir heykel gibi duruyordu. "Bir kadının üniversite diploması olmadan kendi ayakları üstünde durması ne kadar zor biliyor musun?"

"Üniversite hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve kadınlar hakkında daha da az şey biliyorum, Bayan Kane," dedi Alfonso, gözlerini yoldan ayırmadan. "Ben araba kullanmaya bağlı kalacağım."

Minik şişeyi kafama diktim. "Not ortalamamı bursumu devam ettirecek kadar yüksek tutamadım. Edebiyat ve yazma derslerimde dört ortalamam vardı ama alanım dışındaki o aptal zorunlu dersler – demek istediğim, neden üniversitede tekrar kimya dersi almak zorundaydım ki? Periyodik cetveli ezberlemek? Bir maket bıçağıyla sağ gözümü oyup çıkarmayı tercih ederdim. Ben bir yazar olmak istiyordum, kimyager değil. Ve beni okuldan atacaklardı. *Beni!* Alışveriş merkezindeki bir restoranda haftada yirmi saat çalışırken – yerleri temizleyip, yiyecek kızartıp, 'Evimde tende güzel bir his bırakan bir deri koltuğum var,' gibi sapıkça şeyler söyleyen benim yaşımın iki katı, tüyler ürpertici hademe Yaşlı Victor'un sürekli asılmalarına maruz kalırken üç nokta üç ortalamam vardı. Bir sürü zorluğun üstesinden geliyordum ve yine de akademik gözetim altında olan *bendim*. Bu hayat limuzininde neden bazı insanlar şoförken bazıları ise yolcudur, Alfonso? Bu bilmeceyi çözdün mü?"

"Hayır," dedi Alfonso. "Çözemedim."

"Üniversitedeki ilk yılımdaki oda arkadaşım yolcuymdu. Not

ortalaması iki buçuk civarındaydı ama bu hiç sorun teşkil etmiyordu çünkü babası limuzindeki yolculuğunu ödeyebilecek bir avukattı. Ah, Casey Raymond'dan o kadar nefret ediyordum ki! Tasarım kıyafetler. Pahalı bir makyaj. Böylelerine milyonlarca kez şoförlük yapmışsındır. Sabahları hazırlanması doksan dakika sürüyordu. Yurt odamız güneş her doğduğunda güzellik salonuna dönüyordu. Arabası bile vardı. On sekiz yaşındayken! Yepyeni bir Volvo! Düşünebiliyor musun, Alfonzo?"

Alfonzo cevap vermedi fakat damarlarımda dolanan alkol çeneme vuruyordu.

"Üniversite onun için sadece büyük bir kızlar birliği partisiydi. Bir çocuk ona her asıldığında *zevkten dört köşe* oluyordu. Ben o sırada ders çalışmak için uykumdan feragat ediyordum ve sonra her vize ve final sınavından önce gerginlikten kusuyordum. Keş gibi Camel içiyordum. Kahveyi artık damardan alıyordum âdeta. Verdiği acıyla savaşmak için sert bir şekilde dirseğini ısırırken endişe boğazımı sıkın koca bir el gibiydi. Hiçbir destek sistemim yoktu. Hiç. Ve neden bahsettiğimi bildiğini biliyorum. Adaletsizlik. Bunu gözlerinde görebiliyorum, Alfonzo. İkimizin kumaşı aynı."

Arabanın dikiz aynasından Alfonzo ile bir süreliğine birbirimize baktık.

O mu çok fazla tıraş losyonu sürmüştü yoksa ben mi terimle alkol atıyordum, bilemiyordum.

"Bu yüzden onlar beni atmadan, ben okulu bıraktım. Çünkü lanet olsun onlara, öyle değil mi? Kampüsten valizimle öylece çıktım ve otobüsle eve döndüm. Onlara ayrıldığımı haber bile vermedim. Bilmiyorum, belki bir çöküş yaşıyordum. Belki şu anda da bir çöküş yaşıyorumdur. Ama bu bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum. Benim üniversiteye *ihtiyacım vardı*. Oysaki ne yaparsa yapsın, ya da yapmasın, Casey Raymond iyi durumda olacaktı çünkü onun babası onun Ken Humes'uydu. O bir limuzin yolcusuydu. Ya da bir 'müşteri,' senin o küçük telefonunla konuşurken söylemeyi tercih ettiğin şekliyle. *Müşteri araçta.*"

“Bunları duymamın iyi olacağını sanmıyorum, Bayan Kane,” dedi Alfonzo. “Ben sadece bir şoförüm.”

Aramızdaki havayı elimin tersiyle savuşturdum. “Herkes Ken’in seks bağımlılığı problemi olduğunu biliyor. O bir açmayı bile becerir. Kendine engel olamıyor işte. Ve ben küçük, iyi bir taklitçiydim. On yıl boyunca. Sadece kendim için iyi bir hayat istemiştım. Güzel şeyler istemiştım. Kim istemez ki? Ve güzel şeyler bir süre hayatını iyi hâle getirir. Özellikle de omuriliğim ve ayaklarımdaki bütün kemikler patlayacakmış gibi olana dek Olive Garden’da uzun saatler garsonluk yaptıktan sonra. Sonu gelmeyen salata kâseleri. Ah, o sonu gelmeyen salata kâseleri! Eğer bir daha sarımsaklı baton eklemek görürsem bir tornavidayı kalbime saplayacağım.”

“Bayan Kane, siz iyi misiniz?”

Artık bir dizi palmiye ağacının yanından geçiyorduk ve palmiyelerin simetrisi oldukça korkutucuydu, şu anki akli durumumun tam tersiydi. Sonunda, “Para sayesinde hayatın birçok acısını dindirebilirsin. Parayla geçmişinden de saklanabilirsin. Olive Garden’dan istifa edebilirsin. Ayrıca sırt ağrılarına da iyi geliyor. Ebeveyn banyomuzdaki jakuziyi görmelisin. İçi boş olduğunda sesin yankılanıyor. En başta sadece o küvet her şeye bedeldi,” dedim.

“Belki geri dönüp sizi eve bırakmalıyım.”

“Evlilik danışmanımız bile Ken’i benden daha çok sevdi. Hep Ken’in tarafındaydı. Açık evlilik ihtimali hakkında bile. LANET OLASI AÇIK BİR EVLİLİK! Neden biliyor musun?”

“Bayan Kane, bağıriyorsunuz ve...”

“ÇÜNKÜ TERAPİNİN PARASINI O ÖDEDİ! Herkes ödeme yapan adamı sever. Bu hep böyledir.”

“Bayen Kane, bu...”

“Bayan Kane. Doğru. Ken’in soyadını almadım. Çünkü ben cinsiyetçi bir pornocunun feminist karısıyım! Bu çok komik değil mi?” Öksürmeye başlayana kadar güldüm. “Demek istediğim, kadınlar için ve bazen de kadınlar tarafından yapılan porno –nesneleştirilmediğimiz ve kontrolün gerçekten bizde olduğu femi-

nist porno- var ama benim kocam öyle pornolar yapmaz çünkü o işte para olmadığına ya da en azından yeteri kadar para olmadığına inanır. Onu feminist porno yapmaya ikna etmeye çalışmadığımı düşünmüyorsun, değil mi? Hatta bir keresinde belki de sendikalaşmaları gerektiği hakkında aktrisleriyle de konuştum. Tabii bu sadece Ken'i çılgına çevirdi ve kesinlikle hiçbir şey başaramadım. Kızlar bana güldüler. Sanki bazı kadınlar gerçekten de baskı görmek *istiyor* gibi, değil mi?" Alfonzo'nun rahatsız olduğunu hissetmeye başladım. Kafasını koltuk başlığında hareket ettiriyordu ve bu yüzden, "Pekâlâ, konuşma ve acıma partisi sona erdi. Burada çenemi kapatıp oturacağım," dedim.

Alfonzo başka bir şey söylemedi.

İşte gerçek, sevgili okur: Beni asıl mahveden, Ken'in son genç sevgilisiyle yaşadığı kaçamak değil, bir yıldan az bir süre önce düşüncesizce yaptığı bir yorum.

Neden başladığımı hatırlamıyorum ama tıpkı lise yıllarımda olduğu gibi tekrar bir roman yazıyordum. Başta sadece bir hobiydi. Ken'in her ne yapıyorsa onu yapmak için evde olmadığı zamanlarda vakit geçirmek için yaptığım bir şeydi. Fakat sonra gerçekten bir şeyler hissetmeye başladım. Annemle ilgili, umut vaat eden birkaç kişisel ve hassas bölüm yazdım. Bu yüzden bir gün kitabımı bastırmada şansım olup olmadığını merak etmeye başladım. Tabii ki başlarda bunu Ken'le paylaşmadım ama bir gün en sevdiğimiz restoranda olduğumuz bir akşam yemeği esnasında, kendimi şampanyadan dolayı umut dolu hissederken, bir süredir bir şeyler yazdığımı ve belki de bir roman yayımlatmanın hayat gayem olduğundan gelişigüzel bir şekilde bahsettim – lisedeyken en sevdiğim İngilizce öğretmenimin derslerine girdiğimden içten içe istediğim bir şey olduğundan. Konuşurken heyecanımın kelimelerime yansıdığını duyabiliyordum ve sanki Ken'in beni tüm çıplaklığımla görmesine ilk defa izin veriyormuş gibi, kendimi savunmasız hissetmeye başladım.

Bitirdiğimdeyse Ken sırttı ve bakışlarını yemeğine eğip, "Peşinden git, bebeğim," dedi.

“Neden sırttın?” diye sordum.

“Sırtmadım,” dedi.

“Sırttın. Neden?”

“Yapmalısın. O küçük kitabını yaz.”

“Küçük mü? Bu da ne demek şimdi, Ken?”

“Bilmem, Portia.” Tekrar sırttı, artık bana bakıyordu. “Bazen sadece kim olduğunu bilmek zorundasın.”

“Ve ben tam olarak kimim?”

“Benim karımsın,” dedi, her hecesiyle beni hareketsiz kılarak.

“Yani senin karın bir gün roman yazamaz mı?”

“Sen roman yazan insanların etrafında büyümüş sayılmazsın, değil mi? Şimdi de tam olarak o tür insanların arasında değilsin.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Sen üniversite mezunu bile değilsin, Portia,” dedi Ken, bıçağını *cordon bleusuna* geçirerek. “Sen ve ben kitap yazan tiplerden değiliz pek, yanlış mıyım? Asla olmayacak bir şey için umuda kapılmanı görmek istemem. Hepsi bu. Ne kadar duygusallaştığını biliyorum. Neyse, bir yazar olamayacak kadar güzelsin sen.”

Senden nefret ediyorum, diye geçirdim aklımdan ama ona söylemedim.

Ne de olsa evlilik yıldönümümüzdü.

Hatta o gece, beni onun sevdiği ve benim nefret ettiğim şekilde becermesine bile izin verdim – arkadan.

Yaşasın feminizm!

Daha önce de beni defalarca küçük düşürmüştü ama bir şekilde o gece, içimden çıkarken bir şeyler değişmişti.

En iyi tarafım Ken’den derhal o an kurtulmam gerektiğini –hiçbir şeyin daha iyiye gitmeyeceğini, Ken’in içimde iyi olan her şeyi yavaş yavaş öldürdüğünü– biliyordu fakat finansal güvenceden vazgeçme cesaretini göstermek ve kaçmaya çalışmak biraz zamanı aldı. Özellikle Ken bana evlenmeden önce sağlam bir evlilik sözleşmesi imzalatığı için, yani sözleşmeye göre onu terk etmek ani ve muhtemelen de kalıcı bir sosyal statü kaybı demektir.

Peki, neden bu gece kaçmaya kalkıştım?
Neden çürümüş bir ağaç dalı bir gün yere düşer?
Her şeyin bir kırılma noktası vardır – kadınların bile.
Ve cesur bir şekilde sarhoştum da.

“Maya Angelou’nun hiçbir zaman bir üniversite derecesi yaptığını sanmıyorum,” dedim, Alfonzo arabayı Birleşik Devletler Havayolları terminaline çekerken. “Ama bir yerlerde, elliden fazla fahri doktora unvanına sahip olduğunu okumuştum. *Elli.*”

Alfonzo park alanına girdi ve bana döndü. “İyi misiniz, Bayan Kane?”

Bir nedenden ötürü gözlerimi sürekli kırparak, “Ne?” dedim.

“Elimde olmadan, tüm yol boyunca katıla katıla ağladığınızı fark ettim. Hâlâ da ağlıyorsunuz. Bana düşmez biliyorum ama bu bana doğru görünmüyor işte, Bayan Kane.”

Pencereden dışarı bakıp arabaların ve taksilerin hareket ettiğini gördüm. “Eh, yapmaya değer hiçbir şey acısız değildir.”

Bana birkaç tane mendil vermek üzere arkaya doğru uzandı ve mendilleri aldığımda, “Sizi bu şekilde bırakmamı istediğinizden emin misiniz?” diye sordu.

Gözlerimi sildim. “Hiçbir şey yapmadığında ne olur, biliyor musun? Hiçbir şey. Bunu bana çok uzun zaman önce lisedeki İngilizce öğretmenim söylemişti. Ve haklıydı.”